

РЕШЕНИЕ

№ 24837

гр. София, 21.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7672** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба от „К И К“ ООД [населено място], представлявано от управителите К. К. и Ю. М. чрез адв. Г. срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП да издаде акт за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми по подадено искане вх. № 26-К-1065/17.05.2024 г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ, като се излагат подробни мотиви за дължимостта на претендираната държавна такса в размер на 17500 лева, внесена на основание § 22 от ПЗР на Закона за държавния бюджет във вр. чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта. Посочват се аргументи за противоконституционност на нормата, въз основа на която е била изискана таксата.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А.-И., която поддържа жалбата и моли съда да постанови решение, с което да отмени мълчаливия отказ на изпълнителния директор на НАП и да върне преписката на органа за ново произнасяне. Претендира присъждане на направените пред инстанцията съдебни разноси.

Ответникът – Изпълнителният директор на Националната агенция по приходите се представлява от юрк. А.-П., която оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Дружеството жалбоподател имало издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати съгласно решение № 21/28.02.2020 г. на председателя на Държавната комисия по хазарта

за срок от 5 години (до 28.02.2025 г.) за обект в [населено място], [улица]. Дължимата такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ вр. § 22 от Закона за държания бюджет била изчислена от дружеството на 17500 лева и заплатена по банков път от „К И К“ ООД на 27.02.2024 г.

На 17.05.2024 г. дружеството жалбоподател подало до изпълнителния директор на НАП искане вх. № 26-К-1065 за прихващане и/или възстановяване на горепосочената такса като недължимо платена. В искането се посочвало, че таксата е внесена на противоконституционно основание поради нарушаване с разпоредбите на чл. 30, ал. 6 от ЗХ вр. § 22 от ЗДБ на принципите на правовата държава. В законоустановения срок за произнасяне административният орган не издал акт, а така постъпилото искане било изпратено по компетентност на ТД на НАП – В. Т., с оглед седалището на дружеството.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване акт, и в срока за това. Непроизнасянето на административния орган в срок представлява мълчалив отказ по смисъла на чл. 58 от АПК да се издаде акта. Жалбата е депозирана в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК, тъй като заявление вх. № 26-К-1065 е подадено на 17.05.2024 г., срокът за произнасяне на административния орган е 30 дневен, като е изтекъл на 17.06.2024 г., а жалбата срещу мълчаливия отказ на ИД на НАП е подадена на 01.07.2024 г.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Настоящият съдебен състав намира, че именно изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнесе по така направеното искане за издаване на акт за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми. В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т. 1-15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Предвид обстоятелството, че в случая се оспорва мълчалив отказ на административния орган, то спорът се свежда до правилното прилагане на материалния закон, т. е. били ли са налице основанията да се откаже издаването на искания административен акт. Разрешаването на този спор налага да се даде отговор на въпроса относно обстоятелството, дали в случая е налице недължимо платена сума по чл. 30, ал. 6 от ЗХ от организатор на хазартни игри.

Заплащането на такса за лицензионна дейност, каквато е таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, е предвидено с оглед предоставяне на възможност на лицензианта да осъществява дейността, която е поставена под особен мониторинг от страна на държавата. Самата норма на чл. 30, ал. 6 от ЗХ гласи, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със

срок на лиценз 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Не е спорно, че в случая е налице хипотезата с 5 – годишен лиценз за населено място с до 500 000 жители – [населено място], поради което таксата е 17 500 лева, като същата е заплатена пропорционално при спазване на формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. – за оставащите месечни вноски от 01.01.2024 г. до края на лицензионния период – 28.02.2025 г.

С § 18 от Закона за държавния бюджет (ЗДБ) на Република България за 2024 г. се въвеждат изменения в чл. 30 от ЗХ, съгласно които размерът на еднократните държавни такси за издаване и поддържане на лиценз за организиране на игри с игрални автомати се увеличава многократно. С § 19-22 от ЗДБ се въвеждат разпоредби, които придават обратно действие на приетите изменения в чл. 30 от ЗХ, като предвиждат, че увеличените размери на еднократните държавни такси за лицензи са приложими и за организаторите на хазартни игри с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г.

Съдът не се солидаризира с направеното от страна на жалбоподателя твърдение за противоконституционност на горепосочените разпоредби, което освен всичко не е подкрепено с каквито и да било юридически аргументи. Единствено компетентен да се произнесе по въпроса, дали норма от Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г. и от Закона за хазарта противоречи на Конституцията на Република България, е К. съд. В случая по делото не са налице доказателства за неговото сезиране, нито такива за произнасянето му в тази насока. Поради това горепосочените правни норми следва да бъдат изпълнявани и съблюдавани от правните субекти, за които се отнасят, като всякакъв опит за тяхното интерпретиране като противоконституционни, не може да бъде приет от съда като правен аргумент за незаконосъобразност на административен акт (в случая мълчалив отказ), издаден при тяхното приложение.

С оглед на това, мълчаливият отказ на ИД на НАП да се произнесе по направеното искане вх. № 26-К-1065/17.05.2024 г. за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми, е законосъобразен и не страда от пороци, водещи до неговата отмяна. В случая не са налице основания за възстановяване на платената такса от жалбоподателя по чл. 30, ал. 6 от ЗХ вр. § 22 от ЗДБ, като същата е била заплатена на валидно правно основание, като към момента на подаденото искане не са били налице основания, които да водят до частично или цялостно отпадане на дължимостта ѝ.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се дължат сторените по делото разноски, които са претендирани в срока за това и представляват юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева, определено на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „К И К“ ООД [населено място], представлявано от управителите К. К. и Ю. М. чрез адв. Г. срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП да издаде акт за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми по подадено искане вх. № 26-К-1065/17.05.2024 г.

ОСЪЖДА „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция по приходите сумата от

100.00 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: